

Kronik: Nye familiemønstre – nye guldbryllupper?

Et guldbryllup er virkeligt noget særligt og eksotisk. Fejring af guldbryllup kræver som bekendt, at to mennesker har levet sammen som ægtefolk i 50 år.

Et guldbryllup er virkeligt noget særligt og eksotisk.

Fejring af guldbryllup kræver som bekendt, at to mennesker har levet sammen som ægtefolk i 50 år. I 1800-tallet var det få forudt at blive så gamle, at det kunne lade sig gøre, og guldbryllup er da også en borgerlig skik, som først blev indført til Danmark fra Tyskland i 1815, selvfølgelig for at hædre ægteskabet. Fra slutningen af 1800-tallet og op i 1900-tallet blev det en meget udbredt festsik. Med de ændrede familiemønstre er der også stor sandsynlighed for, at den vil dø ud inden længe; taget i betragtning at 40,2 % af alle indgåede ægteskaber opløses igen. Godt nok lever vi længere, men vi lever også med serielt monogami. Det betyder, at vi i hovedsagen lever med én partner – ad gangen, men ikke med den samme hele livet. De nye familiemønstre vil naturligvis betyde, at en fest som et guldbryllup i fremtiden bliver mindst ligeså eksotisk som den var i begyndelsen af 1800-tallet.

Det er dog med traditioner ligesom med alt andet, der ifølge den græske sofist Heraklit flyder; de forandrer sig. Således kan det også gå med guldbryllupper; hvis altså de ikke visner bort. Det kan man dog betvivle, ihukommende menneskers tilbøjeligheder til at feste ved enhver given lejlighed. Således også i min familie: Min far og mor blev gift i

1960 sammen med 35.896 andre ægteviede par. De fulgte dog tidens trend og lod sig skille i 1970; et år, hvor skilsmissetallet var steget til 9.524 fra 2.992 i 1935, da mine bedsteforældre blev gift. Nu lever de hver især med deres nye partnere og har gjort det i mange år.

I 2010, da de havde været gift i 10 år og skilt i 40, og da begivenheden således var 50 år bagude; besluttede de sig for at fejre sig selv ene og alene i selskab med deres fælles børn, altså hverken sideværts partnere eller ditto børn. Det blev et meget hyggeligt lille guldbryllup for fire personer, hvor man for en gangs skyld kunne tillade sig at dvæle ved fælles gamle minder uden at kede udenforstående, som ikke har deltaget i de forne begivenheder.

Et sådant arrangement kræver naturligvis både gemytlighed, stor tolerance og fravær af opsamlede, sure opstød, men det er en måde at tilpasse gamle traditioner efter nyere livsformer. Og traditioner har langt større betydning for vores fællesskaber, end vi måske tænker over til daglig. Man kunne også forestille sig, at forlængst fraskilte ægtefolk afholder stort guldbryllup med flere deltagere og fælles afkom af egen og hinandens avl, eller... mulighederne er legio.

Mon ikke der også findes mennesker, som har festligholdt deres kobber-, sølv- eller guldbryllup alene; altså som fra-

skilt og uden partner? Selv fejrede jeg mit sølvbryllup med min første mand på dagen – ved at spise en god middag med min anden mand i taknemmelighed over, at det var ham, der sad over for mig nu, og ikke den første! I øvrigt holdt min mor også "uægte kobberbryllup" med sin kæreste gennem 12,5 år. Fest skal der vel være, ægteskab eller ej. Dengang viste hun ikke, at hun få år senere skulle holde guldbryllup med sin første mand.

Anne Leonora Blaakilde
redaktør

Kilde

Dansk Folkemindesamling og
Danmarks Statistikbank

Redaktørens forældre, 2010

Selv fejrede jeg mit sølvbryllup med min første mand på dagen – ved at spise en god middag med min anden mand i taknemmelighed over, at det var ham, der sad over for mig nu, og ikke den første!

Næste nummer af Gerontologi kommer i december 2011